

El somni de la Tina

La Tina tenia quatre germanes. Dues més grans, la Floram i la Muna, i dues més petites, la Hawa i la Mulan. Els seus pares haurien volgut tenir fins a mil fills i filles, però encara que vivien a una casa bastant gran, de totxos, al mig d'una muntanya tibetana, no n'hi cabien més.

Quasi tots somiem de tant en quant, i quasi mai recordem el que ha passat quan despertem. Però la Tina és una nena una mica especial, perquè sempre recorda tots els seus somnis. Quan té somnis bonics no passa res, però quan te malsons, passa molta por, i a vegades triga dies a oblidar-se.

A la Tina li agrada anar a l'escola, encara que ha de caminar una bona estona per la muntanya per arribar-hi. Per sort, està més o menys a la mateixa alçada que la seva casa i no ha de pujar ni baixar molt per anar i tornar. El que no li agrada tant es fer els deures, i sempre intenta convèncer a la seva germana Muna per a què li faci ella els exercicis. A la Muna li agrada molt fer els deures i quan sigui gran ja sap que vol ser professora. El que passa és que encara que a la Muna li agrada molt fer els deures, també li agrada acabar la primera i anar a jugar i quasi mai ajuda a les seves germanes. Quan acaben, poden anar a jugar amb la neu, a caçar o a patinar sobre el gel que es forma als llacs.

Com que el poble era al peu de la muntanya i els quedava una mica lluny, mai anaven a comprar joguines. Però entre les cinc feien tot tipus de joguines amb fulles, fustes, pedres i d'altres coses que trobaven de camí a l'escola. Un diumenge al matí la Tina va sortir amb els seus esquís a cercar uns pals llargs per arreglar la seva caseta de jocs, perquè a una turmenta feia un parell de dies s'havia enfonsat el sostre. Caminant per la neu es va ensopegar amb alguna cosa. Es va pensar que era una pedra però de seguida va veure que es tractava d'un llibre, una mica tapat per la neu. El llibre no estava mullat perquè algú ho havia ficat amb una bosseta de plàstic ben tancada, com si ho haguessin deixat allà a propòsit! Va tornar a la caseta de jocs on eren les seves germanes amb dues branques que havia trobat i el llibre a les mans. La Floram va portar begudes calentes per a totes i van seure al terra en un cercle. La Tina va obrir el llibre i va llegir: "Aquest és el llibre dels somnis amagats, tots els nens que l'han obert hi han escrit els seus

desitjos. I un cop escrits, s'han fet realitat...” La Hawa va dir que no s’ho creia, però la Tina va respondre que no podia ser casualitat que hagués trobat aquell llibre perdut a la neu, que alguna cosa especial havia de tenir. Abans d’escriure un desig, van llegir en veu alta els somnis dels altres nens. Van comprendre que el llibre havia viatjat per tot arreu i que nens de tot el món hi havien escrit els seus somnis. “Ho veus?” va increpar la Tina a la Hawa, “el llibre ha de ser màgic”. La Hawa va assentir, estava convençuda. “I què hi podem escriure?” Van pensar en totes les coses que no els hi agradaven.

“No vull anar a l’escola”.

“No m’agrada pagar diners”.

“No vull tenir deures”.

“No m’agraden las muntanyes” Quan la Mulan va dir això, les seves germanes la van mirar molt sorpreses.

“No vull dormir”.

“No vull que nevi”.

“No em vull vestir”.

“No vull tenir malsons”. La Tina ho va dir molt seriosa. A les seves germanes els hi va semblar una bona idea. A cap li agradava tenir malsons, i sabien que la Tina ho passava molt malament amb els seus. La Floram va portar uns retoladors que li havien regalat pel seu aniversari i es va oferir a escriure el somni.

Fi.

Aquest capítol el vam escriure amb els nens del Món Llibre el 17 d’abril de 2016. Vam comptar amb l’ajuda de la Ivet, la Maria, la Carlota, la Bruna, l’Ariadna, la Gina, l’Alma, el Victor, el Pau, l’Ares, l’Oriol, l’Isaac, la Lola, la Zoe, la Clara, el Jofre i el Roger.